

עפ"ת 12775/02/15 - אנאית אבקיין נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

09 מרץ 2015

עפ"ת 12775-02-15 אבקיין נ' מדינת ישראל

בפני ד"ר אברהם אברהם, נשיא (בפועל)
המערכת
נגד
המשיבה
אנאית אבקיין
מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה בנצרת (כב' השופט א' אחטר) בת"ד 417-09-13

פסק דין

1. המערערת הועמדה לדין בבית המשפט קמא על עבירות הנגזרות מתאונת דרכים שהיא גרמה בנהיגה רשלנית. כתב אישום שהוגש נגדה מתאר, כי כאשר הגיעה לצומת בישוב אלוני אבא לא צייתה המערערת לתמרור מתן זכות קדימה, נכנסה לצומת אף שלא היה פנוי, ופגעה במכונית שהיתה בו. כתוצאה מן ההתנגשות נזקקו המערערת והנהג במכונית האחרת לטיפול רפואי. כתב האישום ייחס לה נהיגה ברשלנות ובקלות ראש שהביאה לתאונה.
2. בפתח משפטה הודתה המערערת בעבירות שיוחסו לה, והורשעה על פי הודאתה. בית המשפט קמא גזר עליה שלושה חדשי פסילה בפועל, ועל כך הוסיף שלושה חודשי פסילה על תנאי לשנתיים, וקנס בסך 750 ₪.
3. על גזר הדין מלינה המערערת בערעורה שלפניי, משלטעמה החמיר עמה השופט קמא יתר על המידה. ראשית היא טוענת, כי בית המשפט קמא לא ייחס משקל הולם לנסיבותיה האישיות, שלטעמה יש בהן כדי להקל בעונשה. המערערת סובלת ממגבלות רפואיות וקשיי נייודות ומוכרת כנכה אצל המל"ל. היא נזקקת לטיפולים רפואיים רבים, המבוצעים שלא בקרבת מקום מגוריה. על כך היא מוסיפה את הפגיעה בפרנסתה בשל פסילת רישיונה. המערערת מתקיימת מקצבת נכות נמוכה, ונותנת שיעורי נגינה בביתם פרטיים. לצורך כך היא זקוקה לרישיון הנהיגה, שכן לא תוכל להגיע, עם הצידוד הנדרש, לבתי התלמידים. לטענתה, הפסילה שהוטלה עליה תגרום לה להיוותר ללא כל פרנסה. עוד היא מוסיפה, כי השופט קמא לא זקף לזכותה את הודאתה, שחסכה בזמן שיפוטי, וכן העובדה כי לא נרשמה לחובתה מעולם כל עבירת תעבורה. היא מוסיפה ובאה בטרוניה לשופט קמא הנכבד על שלא הביא בחשבון את ממצבו הבעייתי של הצומת בו התרחשה התאונה, צומת שבו היתה צמחייה עבותה, שגרמה לפגיעה בשדה הראייה. לימים טופלה הצמחייה ונגזמה, והוחלף התמרור בצומת מתמרור המורה על מתן זכות קדימה לתמרור המורה על עצירה מוחלטת, ללמדך על בעייתיות הצומת, בעייתיות שסירב כב' השופט קמא ליטול בחשבון כנסיבה מקילה לעונש.
4. המשיבה מבקשת, בתורה, להותיר את העונש על כנו. היא טוענת, כי המערערת הורשעה בעבירות אשר לצידן פסילת מינימום בת 3 חודשים, ובענייננו לא נתקיימו נסיבות, המצדיקות סטייה מעונש המינימום. באשר למגבלותיה

הרפואיות, בידי המערערת להיעזר בתחבורה ציבורית, המצויה בתחומי עירה (נשר), לצורך נסיעותיה הן לבדיקות ולטיפולים רפואיים והן לבית המרקחת, כך קבע השופט קמא ובקביעה זו תומכת המשיבה. כב' השופט קמא סבר עוד, כי אין לראות במצבה הנטען של הצומת נסיבה מקילה, שכן לא בא זכרן של נסיבות אלה בכתב האישום בו הודתה המערערת, וגם בכך תומכת המשיבה. הוא הדין ביחס להחלפת התמרור, שביחס אליו לא הוכחה הסיבה שבגינה נעשו השינויים בצומת.

דין והכרעה

5. לאחר ששקלתי בטענות בעלי הדין באתי לכלל דיעה, כי אין מקום להתערבותי בגזר הדין. ראשית אומר, כי הטענות שמעלה המערערת, לפיהן השופט קמא התעלם מן הקושי שבצומת, על הצמחיה שבו והתמרור השגוי כביכול שהוצב בו, לא הוכחו, ובקביעה זו אינני רואה שגגה, שכן טענות מסוג זה צריכות הוכחה, שלא באה בהליך דלמטה. שנית, ולגופם של דברים, העבירות בהן הורשעה המערערת מחייבות ענישת מינימום בדמות פסילה בת שלושה חדשים, והסטיה מעונש המינימום אפשרית בהתקיים נסיבות מיוחדות. אינני סבור, כי נסיבות אלה נתקיימו בענייננו. העבירה שעברה המערערת הינה חמורה, שכן בשל נהיגה רשלנית שלה, ובכללה אי ציות לתמרור וכניסה לצומת כשאין הוא פנוי, גרמה לתאונה עם נפגעים. כל אלה מעמידים את מידת האשמה בדרגה משמעותית, השוללת הצדקה לסטיה מעונש המינימום.

6. ראינו את טענת המערערת, לפיה מצבה הרפואי מצדיק סטיה מענישת המינימום. ובכן באופן עקרוני מסכים אני, כי בנסיבות מתאימות עשוי המצב הרפואי להטות את הכף עד כדי הצדקה לסטיה מן המינימום. אינני סבור, כי המקרה שלפני נופל בגדרן של נסיבות שכאלה, כשאנו מביאים בחשבון את חומרת העבירה, מחד, ואת דרגת נכותה של המערערת, מאידך. השופט קמא לא התעלם ממצבה הרפואי של המערערת, ומן ההשלכה העשויה להיות לפסילת הרישיון על המערערת. הוא נטל את כל אלה בחשבון שיקוליו, וסופו של יום בא לכלל מסקנה, כי אין בכך כדי לסטות מן העונש המינימלי, ולמסקנה זו הנני מסכים. אגב כך אעיר לטענת המערערת, לפיה פרנסתה עשויה להיפגע: כל פסילה של רישיון, באשר היא, עשויה לפגוע בפרנסתו של הנהג, שכן היא משבשת את אורחות חייו. נהיר, כי המערערת עשויה להיפגע יותר מאשר הנהג הממוצע כתוצאה מן הפסילה. אלא שלא השתכנעתי, כשופט קמא, כי הפגיעה מגעת כדי כך, שתצדיק סטיה מן העונש המינימלי, נוכח חומרתה של העבירה.

7. לבסוף אינני מקבל את הטענה, כי השופט קמא לא התחשב, לקולת העונש, בשאר הנסיבות שאפפו את ענייננו, משמע הודאתה של המערערת, עברה התעבורתי וכד'. כל אלה הובאו בחשבון, שאלמלא כן היה עונשה נגזר בחומרה יתרה מכפי שנגזר.

8. סיכומם של דברים, משלא מצאתי את העונש שנגזר על המערערת חמור מכפי המידה, אין לי כי אם לדחות את הערעור, וכך אני עושה.

ניתן היום, י"ח אדר תשע"ה, 09 מרץ 2015, בהעדר הצדדים.